

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Terezou Kučerovou,
ve věci

žalobce: **L. Ch., IČO X**
sídlem náměstí Míru,
zastoupený advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
sídlem Husovo nám. 139, 584 01 Ledeč nad Sázavou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**
se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2025, č. j. KUJCK 1918/2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Dačice, odbor dopravy, rozhodnutím ze dne 11. 11. 2024, č. j. DACI/30279/24/ODO („prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobce jakožto Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.

podnikající fyzickou osobu vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 17. 10. 2023 v 14:58:29 hodin na pozemní komunikaci II. třídy č. 406 v zastavěné části obce Dačice, m. č. Velký Pěčín, v místě u domu čp. 7, ve směru jízdy na obec Telč, blíže neustanovený řidič řídil vozidlo tov. zn. Subaru, RZ: X, kdy automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích byla tomuto vozidlu naměřena okamžitá rychlost ve výši nejméně 64 km/h, při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 km/h, při rychlostech do 100 km/h, byla naměřena rychlost jízdy 61 km/h, nejvyšší dovolená rychlost v obci byla tedy překročena nejméně o 11 km/h, když v daném úseku je obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h, čímž porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích a toto jednání nezjištěného řidiče vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích.

2. Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 700 Kč. Dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich („zákon o odpovědnosti za přestupky“) byla žalobci současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 1. 2025, č. j. KUJCK 1918/2025 („napadené rozhodnutí“) podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí žaloby

4. Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojí správní žalobou podanou dne 7. 3. 2025 u Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterou se domáhá, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. V první řadě namítl, že nelze dovozovat jeho odpovědnost za přestupek, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
6. Z rozsudku NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37, dovozuje, že podmínkou pro to, aby mohl být za přestupek řidiče shledán odpovědným provozovatel vozidla, je nemožnost zjistit identitu řidiče vozidla. Ta ovšem dle jeho názoru zjištělná byla. Na místě se nacházel strážník obecní policie ve svém služebním voze, kterému nic nebránilo, aby řidiče zastavil. Pokud by se mu to nepodařilo, mohl jej následovat ve svém služebním voze a zastavit jej pomocí pokynu STOP.
7. V této souvislosti uvedl, že je vhodnější postihnout samotného řidiče vozidla, neboť ten na rozdíl od jeho provozovatele jedná zaviněně. Stačilo přitom, aby strážník obecní policie Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.

neseděl v autě, ale konal svoji práci a zastavoval vozidla, jejichž řidiči překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Pokud správní orgán nezjistil totožnost přestupce, pak to bylo jen proto, že strážník obecní policie nekonal svou práci a přestupkům nečinně přihlížel. Je přitom dle jeho názoru otázkou, zda se strážník obecní policie tímto jednáním nedopustil trestného činu, neboť obecní policie má za povinnost konat, je-li dáno podezření, že byl spáchán přestupek. K tomu odkázal na § 7 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb. o obecní policii („zákon o obecní policii“), a § 329 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník („trestní zákoník“).

8. Dodal, že strážník obecní policie byl primárně motivován finanční efektivitou svého počínání, kdy nezastavoval vozidla proto, že finanční výtěžek ze zaplacených určených částek provozovateli vozidel je vyšší než výtěžek z projednávaných přestupků řidiče. Domnívá se, že nečinnost strážníka byla primárně dána snahou opatřit jinému, tedy obci, finanční prospěch. Je přesvědčen, že strážník nesplnil povinnost provést příslušný úkon, bylo-li dáno podezření, že byl spáchán přestupek. Důkaz byl tedy dle jeho názoru opatřen nelegálně při nezákonné činnosti strážníka, který namísto zastavení vozidla a ztotožnění pachatele přestupku jednání nečinně přihlížel a nedělal nic.
9. Ze závěrů uvedených v rozsudku ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016-30, dále dovozuje, že NSS zdůrazňuje premisu nemožnosti zastavit vozidlo a identifikovat jeho řidiče jako podmínku pro to, aby bylo možné považovat rychloměr za automatizovaný prostředek užívaný bez lidské obsluhy. Tato premisa dle jeho názoru v projednávaném případě naplněna nebyla, protože poblíž rychloměru se nacházel strážník, kterému vozidla přijíždějící ve směru příjezdu nic nebránilo zastavovat. V případě měření ručními, laserovými rychloměry, ve směru příjezdu, jsou vozidla zpravidla zastavována právě v místě, kde je rychloměr umístěn. Namítl též to, že v posuzované věci se strážník nacházel v bezprostřední blízkosti rychloměru, bylo tedy na něm, kdy a na které vozidlo rychloměr namíří, stejně tak bylo na něm, které fotky vymaže a které následně předá svému kolegovi ke zpracování.
10. Vedle toho žalobce shledává nezákonnost provedeného měření rychlosti v tom, že veřejnost nebyla ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii informována o zřízení automatického prostředku k pořizování záznamů.
11. Ze znění § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a § 125f odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je dle jeho názoru zřejmá snaha zákonodárce k jejich vzájemné provázanosti. Domnívá se, že obecní policie může zřizovat automatizované systémy za účelem zjišťování překročení nejvyšší dovolené rychlosti, a tyto přestupky následně projednávat s provozovatelem vozidla, pouze za předpokladu, že obecní policie zveřejní informaci o provádění takového měření.
12. V tomto ohledu neakceptuje argumentaci žalovaného, dle které se nejednalo o stálý automatický systém, a proto obecní policie povinnost uveřejnit informaci o něm neměla. Stálost rychloměru je dle jeho názoru relativní otázkou, neboť žádný rychloměr není u cesty umístěn věčně. Pokud byl použitý rychloměr u cesty umístěn stále, po celou dobu měření, aniž by byl průběžně relokován, bylo jeho umístění relativně stálé, přičemž podstatné je, že se v průběhu měření nepřesouval. Používání mobilních radarů k automatizovanému měření, přestože k tomuto měření nejsou určeny, se žalobci jeví jako obcházení § 24 odst. 2 zákona o obecní policii, a tedy zneužívání práva obecní policií. Pokud by totiž obecní policie provozovala řádný prostředek určený k automatizovanému měření, povinnost zveřejnit

Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.

informaci o jeho umístění by měla. Proto musí tato povinnost dopadat i na jiné, srovnatelné technické řešení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

13. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. Uvedl, že měření rychlosti bylo Městskou policií Dačice provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Skutečnost, že se v blízkosti použitého měřiče rychlosti nacházel strážník městské policie, neměla žádný vliv na způsob měření, které bylo prováděno automaticky bez zásahu lidské obsluhy. Použitý měřič rychlosti nezobrazoval změřená vozidla, nýbrž tyto pouze zapisoval na záznamové médium a až po zobrazení výsledků měření byla identifikována změřená vozidla. Strážník městské policie provedl pouze nastavení zařízení a následně nad ním prováděl dohled, aby nebylo zcizeno či poškozeno. Strážník však s ohledem na měření v automatickém módu nemohl v reálném čase sledovat měření vozidel. Nemohl tedy ani v reálném čase zjistit, zda došlo k porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, a tudíž zda byl spáchán přestupek jednotlivými řidiči vozidel. Uvedený postup jednoznačně vyplynul z výsledků strážníků Městské police Dačice.
15. Ze strany obsluhy dochází pouze k umístění či nasměrování na prostor, kde bude docházet k měření projíždějících vozidel a následně k zapnutí vlastního automatického měření rychlosti projíždějících vozidel v daném místě. Zaznamenaná vozidla, která překročí dovolenou rychlost v daném místě, jsou ukládána na paměťovou kartu a tvoří nepřerušovanou řadu od zapnutí měřiče rychlosti do konce prováděného měření. Při měření rychlosti projíždějících vozidel tedy nemůže dojít ke zjištění identity řidiče, protože není zřízeno kontrolní stanoviště a kontrolovaná vozidla tudíž nejsou zastavována a jejich řidiči zjištěni. Byly tedy splněny všechny podmínky pro měření rychlosti vozidel pomocí automatizovaného prostředku používaného bez obsluhy. To, že v projednávaném případě bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, dle žalovaného plyne i závěrů NSS uvedených v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37.
16. Skutečnost, že použitý silniční laserový rychloměr LTI 20/20 TruCAM II, může být použit jako automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, dokládá též rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018-70, kde se k pojmu automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy soud vyjádřil.
17. Žalovanému nepřísluší hodnotit taktické a operativní důvody způsobu měření rychlosti vozidel Městskou policií Dačice, přičemž se ani nemůže ztotožnit s tvrzením žalobce, že je zřejmé, že strážník obecní policie byl primárně motivován finanční efektivitou svého počínání, kdy nezastavoval vozidla z důvodu, že finanční výtěžek ze zaplacených určených částek provozovateli vozidel je větší, než výtěžek z projednávaných přestupků řidiče, a to jednoduše proto, že projednání přestupku řidiče trvá příliš dlouho, kdy za tuto dobu lze naměřit více vozidel, nejsou-li zastavována.
18. S odkazem na § 79a zákona o silničním provozu uvedl, že měření rychlosti lze obecně přisuzovat preventivní charakter, přičemž je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Skutečnost, že je s danou činností spojen výběr pokut, vyplývá ze zákona, dle kterého je porušení nejvyšší dovolené rychlosti spojeno

s možností uložit správní trest. Přisuzovat činnosti městské policie čistě finanční motivaci, je tak dle žalovaného silně zjednodušující a účelové tvrzení.

19. Pokud jde o námitku spočívající v tom, že nebyla zveřejněna informace o umístění rychloměru, trvá žalovaný na tom, že použitý laserový rychloměr LTI 20/20 TruCAM II není zařízením umístěným stále, tedy trvale na daném místě, ale slouží jak k měření rychlosti v režimu automatizovaného prostředku bez obsluhy na různých místech, tak i k měření s obsluhou a kontrolním stanovištěm při provádění dopravních kontrol. Evidentně se tak nejedná o stálé zařízení ve smyslu ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, a tudíž Městská policie Dačice neměla povinnost zveřejnit informaci o tomto měřiči rychlosti.
20. Žalovaný proto odmítá konstrukci žalobce, který spatřuje provázanost mezi ustanoveními § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a § 125f odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii se dle jeho názoru vztahuje k § 24b odst. 1 uvedeného zákona. Upozornění veřejnosti dle daného ustanovení se týká zejména informovanosti veřejnosti o tom, že určitá místa jsou pod stálým dohledem a pro potřeby obecní policie jsou pořizovány záznamy z daných míst, kde jsou zřízeny stálé technické systémy pro záznam zvuku, obrazu či jiných záznamů. Přestože není tato „stálost“ v zákoně přesně definována, jedná se o zařízení pevně zabudovaná, čímž je definována jejich stálost, tedy praktická nepřemístitelnost bez určité demontáže. Rozhodně nelze za stálé zařízení považovat silniční laserový měřič rychlosti, umístěný na stativu, který měří automaticky rychlost projíždějících vozidel a je na daném místě umístěn maximálně několik desítek minut či hodin.

IV. Právní hodnocení krajského soudu

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“). O věci samé krajský soud rozhodl bez jednání za splnění podmínek § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., když oba účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas.
22. Žaloba není důvodná.

IV.A Měření automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy

23. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, dle níž nebyla splněna podmínka zjištění porušení pravidel silničního provozu prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť na místě měření se nacházel strážník obecní policie, který mohl vozidlo zastavit a zjistit tak identitu řidiče. Nebyla, proto splněna podmínka, že identita řidiče vozidla nebyla v daném okamžiku zjištělná.
24. Podle § 79a zákona o silničním provozu platí, že *„[z]a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“*
25. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že *„[p]rovozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“* Podle odst. 2 písm. a) téhož ustanovení platí, že *„[p]rovozovatel vozidla za přestupek Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.*

podle odstavce 1 odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.“

26. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován v kontextu překročení nejvyšší dovolené rychlosti, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy.
27. V žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37, NSS stran rozlišení automatizovaného a manuálního režimu záznamu rychlosti vozidel vyslovil, že *„jediným dělícím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru.“* Dále v tomto rozsudku soud citoval stanovisko ministerstva dopravy sp. zn. 102/2013-160- OST/4, které na projednávaný případ aplikoval. Podle uvedeného stanoviska jsou automatizované technické prostředky *„trvale nainstalované, projektované a zabudované do určitého prostoru. Bez obsluhy znamená, že zařízení je spouštěno a uváděno do klidu automaticky, nebo dálkovým či manuálním způsobem, ale průběžná operativní obsluha na místě v konkrétním čase a zásah do výběru kontrolovaných vozidel jsou vyloučeny. Oznámení jednotlivých vozidel, jejichž řidiči maximální dovolenou rychlost překročili, tvoří nepřerušovanou řadu ve stanovený čas. K uznání zařízení za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy nepostačí, že se bude jednat o přístroj stejné konstrukční a technologické vybavenosti jako pevně zabudovaný měřič ve stacionárním zařízení. Podmínkou je také skutečnost, že identita řidiče v daném okamžiku není zjištělná, to znamená, že na kontrolovaném místě není zřízeno kontrolní stanoviště a kontrolované vozidlo není zastavováno a jeho řidič zjištěn.“*
28. Zákon blíže automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy nedefinuje. Z citovaných závěrů NSS však lze dovodit, že za „automatizovaný“ lze prostředek záznamu rychlosti považovat tehdy, jsou-li snímána veškerá projíždějící vozidla, aniž by obsluha měla možnost vybrat konkrétní vozidlo, jehož rychlost bude měřit. (shodně např. rozsudek NSS ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38, či ze dne 28. 3. 2017, č. j. 8 As 172/2016-36). Podmínka záznamu „bez obsluhy“ bude splněna též tehdy, není-li identita řidiče zjištělná, neboť na kontrolovaném místě není zřízeno kontrolní stanoviště, kontrolované vozidlo není zastavováno a jeho řidič není zjišťován.
29. Skutečnost, že v posuzovaném případě bylo měření provedeno v automatizovaném režimu, plyne již z oznámení o přestupku ze dne 30. 10. 2023, konkrétně z kolonky nazvané „režim měření“. Správní orgán prvního stupně pak v rámci správního řízení za účelem zjištění způsobu měření rychlosti provedl výslechy dvou svědků. Vyslechl strážníka Městské policie Dačice F. Š., narozeného dne X, který rychloměr použitý při měření rychlosti vozidel v den zaznamenání přestupku žalobce nainstaloval, a dále vrchního strážníka Městské policie Dačice S. Z., narozeného dne X, který zpracovával výstupy z měřícího zařízení, včetně předmětného oznámení o přestupku. Přepis výpovědí svědků je zaznamenán v protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 4. 11. 2024, založeném ve správním spisu.
30. Strážník F. Š. popsal, jakým způsobem probíhá měření rychlosti vozidel v automatizovaném režimu, jaké jsou odlišnosti měření, pokud automatizovaný režim nastaven není, a dále to, jak dochází k vyhodnocení měření. Stejně je pak část jeho výpovědi ke dni zaznamenání přestupku žalobce, kdy uvádí: *„Ano, ale už je to více jak rok. Nicméně mohu dosvědčit, že bylo měřeno v automatizovaném režimu, jelikož za sebe může uvést, že vždy, když byl měřit v*

Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.

automatizovaném režimu, tak byl vždy sám a vždy byl opodál a kontroloval radar, aby ho někdo neukradl nebo nepoškodil. V případě Velkého Pěčina sedí vždy ve vozidle nad radarem na mezi, kde je cesta k domům, kdy tedy přímo nad tím radarem před domem čp. 5. “Na otázku, zda do měření v automatickém režimu zasahoval, uvedl, že „Určitě ne. Jednak se to nesmí a my to určitě neděláme. Pouze ho zapnu, pak ho z určité vzdálenosti kontroluji a hlídám radar. Pak ho jen vypnu, sbalím a jedou pryč. Ke své úloze operátora uvedl: „Moje obsluha spočívala v tom, že jsem nastavil radar k měření, zapnul ho do automatizovaného systému a hlídal ho proti poškození nebo zcizení. [...] jsem obsluha, která je proškolená k obsluze radarového zařízení. Tedy přijedu na místo měření, postavím trojnožku, vložím a zapnu radar, nastavím ty údaje do toho radaru, které tam mají být. Pak tedy musím nastavit ten laser radaru, aby zabíral vozidla v požadovaném místě. To vlastně znamená pouze to, aby radar správně směřoval do těch míst, kudy projíždí přijíždějící vozidla. Pak ho tedy zaaretuji a už jen ten radar hlídám proti odcizení. Po konci měření radar vypnu a sbalím. Pak jen přetáhnu fotky z paměťové karty.“

31. Vrchní strážník S. Z. pak k věci mimo jiné uvedl: *„Jedná se o přenosný radar, tedy není na místě stacionárně umístěn. My ho tam umístíme na trojnožku, zaměří se bod, kde se bude měřit, zapne se automatizovaný systém a nechá se tam třeba na několik hodin. Ten radar potom měří všechna vozidla, která tím místem projíždějí. [...] Pokud měříme automatizovaným systémem, tak vlastně do vozovky nevstupujeme, vozidla nezastavujeme, takže zde řešíme jen umístění radaru, aby nikde nepřekážel jak vozidlům, tak chodcům. My k němu po celou dobu měření nejedeme, nezasahujeme do něj. Sedíme někde opodál a pouze kontrolujeme, aby ho někdo nepoškodil nebo neukradl. Samozřejmě při zastavování vozidel musím dbát na výběr místa zastavení, aby toto bylo bezpečné. Toto ale u automatizovaného systému měření neplatí.“*
32. Z uvedených svědeckých výpovědí se podává, že rychloměr byl nastaven a použit tak, aby zaznamenával veškerá projíždějící vozidla. Záznam byl tvořen souvislou řadou projíždějících vozidel, kdy u všech byla nepřetržitě měřena jimi dosažená rychlost. Teprve po skončení měření byl celý záznam z rychloměru vyhodnocován a případně zjištěná porušení pravidel silničního provozu byla předávána k dalšímu řešení. Strážník obecní policie jednotlivá vozidla nevybíral, ani fakticky neprováděl obsluhu rychloměru způsobem, že by rychlost vozidel měřil tzv. „z ruky“. Krajský soud tak nemá pochybnost o tom, že měření bylo provedeno automatizovaným způsobem.
33. Podmínku, že identita řidiče v době měření rychlosti není zjistitelná, váže ministerstvo dopravy ve shora citovaném stanovisku, ze kterého při své činnosti vycházel rovněž NSS, na skutečnost, zda na kontrolovaném místě bylo zřízeno kontrolní stanoviště a kontrolovaná vozidla byla zastavována, či nikoliv. Z uvedených svědeckých výpovědí je zřejmé, že v okamžiku měření kontrolní stanoviště zřízeno nebylo. Strážník obecní policie na místě měření radar pouze umístil a hlídal jej proti odcizení či poškození. Z ničeho přitom neplyne, že by se na místě měření či jinde v okolí nacházel další příslušník obecní policie, který by vozidla v případě zjištění porušení pravidel silničního provozu zastavoval a zjišťoval identitu jejich řidiče.
34. Žalobci lze přisvědčit, že je vhodné zjistit identitu řidiče vozidla, který zaviněně svým jednáním porušil pravidla silničního provozu, a toto porušení případně sankcionovat. Zjištění identity řidiče však není vždy fakticky možné, proto zákon o silničním provozu umožňuje za porušení pravidel silničního provozu postihnout též provozovatele vozidla. Povinnost v každém případě zjistit identitu řidiče vozidla zákon výslovně nestanovuje.

35. Z výpovědi svědka F. Š. plyne, že v průběhu měření nemohl do jeho výstupů zasahovat. Neměl tak ani možnost měřené vozidlo vybrat a v návaznosti na to potřebným způsobem zjistit, zda došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti, případně v jakém rozsahu. Nelze tak přisvědčit námitce žalobce, že strážník obecní policie měl vozidlo na místě zastavit, případně jej následovat ve služebním vozidle a zastavit jej pomocí pokynu STOP. Zákon takový další postup strážníka obecní policie nikde nestanoví. Zároveň strážník obecní policie s ohledem na automatizovaný režim měření neměl o překročení rychlosti v daném okamžiku povědomí.
36. Na základě shora uvedených skutečností má krajský soud za prokázané, že v projednávaném případě identita řidiče v okamžiku měření rychlosti zjistitelná nebyla.
37. Konstrukci, že důkaz byl opatřen nelegálně při nezákonné činnosti strážníka, krajský soud odmítá. Z ustanovení § 7 odst. 1 zákona o obecní policii, dle kterého je strážník v pracovní době povinen v mezích tohoto nebo zvláštního zákona provést zákrok nebo úkon, nebo učinit jiné opatření, je-li páchan trestný čin nebo přestupek anebo je-li důvodné podezření z jejich páchaní, nelze v žádném případě dovodit povinnost strážníka vždy zjistit identitu řidiče vozidla překračujícího rychlost. Své povinnosti dle tohoto ustanovení nadto strážník v projednávaném případě dostál, neboť jeho činnost ve svém důsledku vedla k zahájení správního řízení vůči žalobci.
38. Úvahu žalobce spočívající v tom, že strážník obecní policie byl motivován finanční efektivitou svého počínání a jeho nečinnost byla primárně dána snahou opatřit finanční prospěch obci, resp. že měl svým jednáním naplnit znaky skutkové podstaty trestného činu dle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, považuje krajský soud za účelovou a ničím nepodloženou. Krajský soud se uvedenou námitkou dále nezabýval, neboť posouzení, zda určitým jednáním došlo ke spáchání trestného činu, není úlohou správního soudnictví.
39. Žalobce dále v žalobě odkázal na závěr uvedený v rozsudku NSS ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016-30, dle kterého „[v] případě druhé kasační námítky je nutno předeslat, že zákon o silničním provozu v § 125f odst. 2 písm. a) podmiňuje odpovědnost provozovatele vozidla mj. tím, že porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku (rychloměru) používaného bez obsluhy. Z uvedeného a contrario vyplývá, že v případě manuálně ovládaných technických prostředků provozovatel vozidla za přestupek nezjištěného vozidla neodpovídá, což nepochybně vychází z premisy, že pokud je obsluhou rychloměru (policistou nebo strážníkem) manuálně vybráno konkrétní vozidlo, je policie zároveň schopna toto vozidlo také zastavit a řidiče identifikovat.“
40. Z uvedeného závěru NSS tak plyne, že v případě manuálně ovládaných technických prostředků provozovatel vozidla za přestupek nezjištěného vozidla neodpovídá, resp. že je-li obsluhou rychloměru manuálně vybráno konkrétní vozidlo, je policie zároveň schopna toto vozidlo také zastavit a řidiče identifikovat. S tímto závěrem krajský soud plně souhlasí. Jak krajský soud však již shora vyložil, v projednávaném případě bylo porušení pravidel silničního provozu zjištěno prostřednictvím technického prostředku měřícího v automatizovaném režimu. Dle výpovědi svědka Františka Šindeláře spočívala jeho obsluha rychloměru v tom, že rychloměr umístil do polohy zabírající určitý úsek silnice, nastavil potřebná data měření, zaměřil kontrolní bod, provedl fotodokumentaci umístění samotného rychloměru a přístroj zaaretoval. Dále již měření probíhalo v automatickém režimu, aniž by po dobu měření bylo s radarem jakkoli manipulováno. Takový postup při měření rychlosti vozidel je plně v souladu s postupem, který za automatizovaný ve smyslu § 125f odst. 2 písm.

Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.

a) zákona o silničním provozu označil NSS například ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018-70, bod 37. odůvodnění.

41. Ve světle shora uvedeného neobstojí ani tvrzení žalobce, že se strážník nacházel v bezprostřední blízkosti rychloměru, a proto bylo na něm, kdy a na které vozidlo rychloměr namíří, resp. které fotky vymaže či předá svému kolegovi ke zpracování. Takový postup strážníka obecní policie ze správního spisu neplyne.
42. Krajský soud má v projednávané věci za prokázané, že porušení pravidel silničního provozu bylo ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Námitka žalobce proto není důvodná.

IV.B Splnění podmínek dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii

43. Dále se krajský soud zabýval námitkou žalobce spočívající v tom, že nebyla vhodným způsobem zveřejněna informace o zřízení automatického systému pořizujícího záznam rychlosti.
44. Podle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii platí, že *„[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.“* Podle odst. 2 téhož ustanovení platí, že *„[j]sou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“*
45. Z dikce citovaných ustanovení zákona o obecní policii plyne, že ta je povinna vhodným způsobem uveřejnit informaci pouze o stálých automatických technických systémech, jimiž pořizuje zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z veřejně přístupných míst.
46. Ze spisového materiálu, zejména z výpovědí svědků, je zřejmé, že měření bylo provedeno pomocí rychloměru, který se na místě měření nenacházel stále, nýbrž byl strážníkem obecní policie na místo dopraven a umístěn pouze na přechodnou dobu v řádu několika hodin. Po skončení měření byl strážníkem opět sbalen a odvezen na služebnu, kde jiný příslušník obecní policie záznam z rychloměru zpracovával.
47. Nejednalo se tak o stálý automatický technický systém, jako je tomu v případě tzv. stacionárních či úsekových rychloměrů, které jsou na určená místa měření rychlosti instalovány (pevně zabudovány) a následně provozovány nepřetržitě po dobu několika měsíců či let. Takové rychloměry pořizují zvukový, obrazový či jiný záznam stále stejného, veřejně přístupného místa, a to po nepřetržitou dobu či v opakujících se intervalech, podobně jako například městské kamerové systémy. Proto je vhodné informaci o zřízení takového zařízení uveřejnit. Za tímto účelem byla také povinnost uveřejnit informaci o jejich zřízení uložena obecní policii, využívá-li tyto systémy ke své činnosti. Taková informace pak může být uveřejněna na úřední desce obce, ale i na internetových stránkách obce či v různých internetových článcích (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 4. 2023, č. j. 5 As 263/2022-29, ze dne 28. 11. 2022, č. j. 8 As 132/2021-47, či ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39). V místě, které strážník obecní policie po předchozím schválení Policií ČR v daný den určil k měření rychlosti, však nedocházelo ke stálému pořizování zvukových, obrazových nebo jiných záznamů z veřejně přístupných míst ve smyslu shora citovaných ustanovení. Rychloměr zde byl na stativu umístěn pouze na přechodnou dobu,

Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.

kdy po skončení měření byl opět odvezen. Dle názahu krajského soudu jej proto nebylo možno považovat za stálý automatický technický systém ve smyslu shora citovaných ustanovení.

48. Ustanovení § 24b odst. 1 ve spojení s odst. 2 zákona o obecní policii hovoří o „*stálém automatickém technickém systému zřízeném za účelem pořizování zvukových, obrazových nebo jiné záznamů z míst veřejně přístupných*“. Ze znění § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu plyne podmínka, že porušení pravidel musí být zjištěno prostřednictvím „*automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích*“. Dle názahu krajského soudu není žalobcem dovozovaný záměr zákonodárce stran vzájemné provázanosti uvedených ustanovení v projednávaném případě podstatný. Povinnost uveřejnit informaci ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii se vztahuje na všechna stálá zařízení, jimiž obecní policie pořizuje jakékoli zvukové, obrazové či jiné záznamy veřejně přístupných míst. Je přitom lhostejné, zda je toto zařízení užito k dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, případně k jinému účelu. Vždy je však nutnou podmínkou skutečnost, že se jedná o zařízení stálé.
49. Je přitom zřejmé, že záměrem zákonodárce nebylo, aby obecní policie požadovaným způsobem uveřejňovala informaci o každém namátkovém měření rychlosti, které při dohledu na dodržování pravidel silničního provozu hodlá provádět. Takový postup ani není s ohledem na dočasnost měření fakticky uskutečnitelný. V tomto ohledu nelze stálý automatizovaný technický systém zaměňovat za automatizovaný režim nastavený obsluhou na přenosném rychloměru při měření rychlosti.
50. Krajský soud proto ve shodě s žalovaným uzavírá, že Městská policie Dačice v projednávaném případě neměla povinnost uveřejnit informaci o zřízení technického prostředku, pomocí něhož zaznamenávala rychlost projíždějících vozidel. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

51. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
52. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 30. dubna 2025

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
samosoudkyně

Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.

